

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/213/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3111215045
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 06. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emília Zimová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2013:3111215045.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Emílie Zimovej a sudkýň JUDr. Gabriely Janákovcej a JUDr. Eriky Zajacovej v právnej veci žalobcu: U.. A. I., bytom J., K. XXXX/XB, štátneho občana Slovenskej republiky, zastúpeného O.. O. P., W. so sídlom v J., E.. S.. W. XX/XX proti žalovanému: Všeobecná úverová banka, a.s., so sídlom I., A. E. X, U.: XX XXX XXX, o zaplatenie 3.485,60 Eur istiny a prísli., na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 8. marca 2012, č.k. 21C/1432011-109, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania titulom trov právneho zastúpenia sumu 166,51 Eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, k rukám O.. O. P., W..

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť, aby zaplatil žalobcovi 3.485,60 Eur s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne od 07.01.2011 do zaplatenia, ako aj náhradu trov konania titulom zaplateného súdneho poplatku 209 Eur a titulom trov právneho zastúpenia 665,94 Eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Svoje rozhodnutie odôvodnil popisom zisteného skutkového stavu, z ktorého vyplynulo, že žalovaný oznámil písomne žalobcovi dňa 01.02.2011, že dňa 05.12.2010 bola z jeho bežného účtu odúčtovaná suma 3.000 Eur. Pri šetrení zistil, že počítač, z ktorého sa do Internet bankingu žalobca prihlasoval, bol infikovaný počítačovým vírusom, ktorý sa do počítača mohol dostať viacerými spôsobmi, nie však cez webstránku VÚB. Pri infikovaní počítača sa vírus v počítači aktivoval a následne v internetovom prehliadači generoval stránku snažiacu sa napodobniť dizajn stránok internetového bankovníctva VÚB. Účelom tejto podvodnej stránky bolo ľst'ou vylákať citlivé autentifikačné údaje a následne ich poslať neznámemu páchatel'ovi. Neprimeraným zabezpečením počítača voči škodlivým vírusom boli dobrovoľne zverené bezpečnostné prvky neznámemu podvodníkovi. Tento sa im neskôr prihlásil pomocou prihlasovacích údajov do Internet bankingu a zadal jednorazovú platbu. Následne kontaktoval žalobcu, predstavil sa ako pracovník banky a informoval ho, že banka zaregistrovala pokus o zrealizovanie podozrivej transakcie a na jej zrušenie je potrebné uviesť údaj - pozíciu GRID karty. Žalobcom poskytnutý autorizačný prvok - pozíciu GRID karty použil páchatel' na autorizáciu zadanej platby. Žalobca potvrdil, že v nedeľu mu osoba, tvrdiac, že je zamestnancom banky, oznámila, že na jeho účte prebiehajú prostredníctvom bankomatovej karty podozrivé operácie a v ten deň mu opätovne telefonovala takáto osoba, opätovne tvrdila, že na jeho účte prebiehajú podozrivé pohyby a za účelom zablokovania kreditnej karty si vyžiadala autentifikačný kód z SMS správy. Tento údaj poskytol a následne na druhý deň, 06.12.2010 uplatnil v banke reklamáciu. Okrem iného vyslovil názor, že tvrdenie o tom, že žalobca nezabezpečil svoj počítač dostatočným autorizovaným programom, žalovaný nepreukázal, pričom nemožno považovať za nebanlivosť žalobcu tú skutočnosť, ak osobe, ktorá mu v deň pracovného pokoja, oznámila, že na

jeho účte prebiehajú podozrivé operácie a zverí mu údaje dôverného charakteru. Bežný klient banky s priemernými znalosťami práce s počítačom nemusí mať dostatok odborných vedomostí k tomu, aby rozpoznal, že pracuje s vírusom vygenerovanou fiktívnou stránkou internetového bankovníctva, alebo aby poznal do podrobností pracovné postupy banky. Žalobca neudelil súhlas s vykonávaním sporných bankových operácií, a preto ich nemožno považovať za autorizované platobné operácie, pričom najbližší možný deň 06.12.2010 uplatnil osobne v banke reklamáciu k pohybu na účte, ku ktorým neudelil súhlas. Práve žalovaný potvrdil, že neoprávnené transakcie platobnou kartou boli realizované v čase od 06.12.2010 do 15.12.2010, teda po uplatnenej reklamacii.

Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, ktorý navrhol jeho zrušenie a vrátenie veci okresnému súdu na ďalšie konanie, prípadne zmenu tak, že žaloba bude v celom rozsahu zamietnutá. Uplatnil dôvody na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. a/, b/, d/ a f/ O.s.p. Súdu prvého stupňa vyčítal, že jeho rozhodnutie nie je presvedčivé a nenapĺňa predpoklady, ktoré zákonodarcu v § 157 ods. 2 O.s.p. kladie a nezodpovedá požiadavke preskúmateľnosti a presvedčivosti súdnych rozhodnutí. Poukázal na to, že súd prvého stupňa skutkový stav veci obmedzil na popis navrhovateľom uvádzaných skutočností, ktoré žalobca potvrdil. Otázke zabezpečenia počítača žalobcu nevenoval pozornosť a uviedol, že banka nepreukázala, že žalobca svoj počítač zabezpečený nemal. Z logického hľadiska je ťažšie predstaviteľné preukazovať, že primerané zabezpečenie chýbalo, je však veľmi ľahko preukázateľné, či počítač zabezpečený bol. Súdu prvého stupňa vyčítal, že ignoroval tvrdenia banky o poučení každého klienta o bezpečnej práci s Internet bankingom, ktoré žalovaný na prihlasovacej stránke k internetovému bankovníctvu zverejňuje od roku 2008. Pri každom prihlásení sa tak navrhovateľ mal možnosť dôkladne oboznámiť s prezentovanými informáciami, najmä s dôrazným upozornením, aby klienti neodpovedali na e-maily alebo telefonáty, v ktorých by ktokoľvek, vrátane osôb vydávajúcich sa za zamestnancov banky, žiadal o poskytnutie osobných informácií, čísel a zostatkov na účtoch alebo prístupových či autorizčných údajov. Takéto poučenie pre klientov je formulované veľmi jednoducho a zrozumiteľne a jeho súčasťou sú aj názorné ukážky a príklady obdobných útokov. Poukázal na to, že súd pojem bežný klient banky nekonkretizoval a neuviedol, na základe akého myšlienkového postupu dospel k záveru, že navrhovateľ spadá do tejto kategórie a prečo sa súd domnieva, že bežný klient banky sa nemusí zaťažovať čítaním upozornenia na prihlasovacej stránke do služby Internet banking. Len uviedol, že okrem upozornenia na prihlasovacej stránke zdôrazňuje banka potrebu zvýšenej bezpečnosti aj vo Všeobecných obchodných podmienkach k depozitným produktom a varuje klientov pred prezradením autentifikačných a bezpečnostných prvkov im neznámej osobe. Nakoľko navrhovateľ nevedel identifikovať osobu, ktorej počas telefonického hovoru prezradil dôverné údaje, označuje ju žalovaný ako navrhovateľovi neznámu osobu. Žalovaný sa domnieva, že práve vyjasnenie konania alebo nekonania navrhovateľa je potrebné na posúdenie alebo zodpovedanie otázky, či jeho správanie možno vyhodnotiť ako nedbanlivosť alebo nie. Hodnotenie dôkazov by malo zodpovedať zistenému skutkovému stavu veci a musí byť preskúmateľné. Súd sa nezaoberal dôkaznými prostriedkami banky, hoci požiadavka daná O.s.p. je jednoznačná v tom, aby súd v odôvodnení uviedol aj to, ktoré dôkazné prostriedky vykonal a z akého dôvodu. Prejavil nesúhlas so záverom súdu prvého stupňa o tom, že realizované platobné operácie treba považovať za neautorizované platobné operácie. Poukázal na § 12 ods. 2 zákona č. 429/2009 Z.z. (správne 492/2009 Z.z.), podľa ktorého znáša všetky straty súvisiace s neautorizovanými platobnými operáciami platiteľ, ak boli zapríčinené jeho podvodným konaním, úmyselným nesplnením jednej alebo viacerých povinností podľa § 26 zákona alebo nesplnením jednej alebo viacerých povinností podľa § 26 zákona v dôsledku jeho hrubej nedbanlivosti. Povinnosti používateľa platobných služieb pri používaní platobného prostriedku sú vymenované v citovanom zákonom ustanovení pod písmenami a/ až c/. Vyslovil presvedčenie, že oznámenie bezpečnostných prvkov navrhovateľovi neznámej osobe možno považovať za porušenie obvyklej opatrnosti a teda za hrubú nedbanlivosť zo strany navrhovateľa. V súvislosti s citáciou ust. § 25 zákona č. 429/2009 Z.z., podľa ktorého poskytovateľ platobných služieb nezodpovedá za porušenie povinností pri poskytovaní platobných služieb podľa zákona o platobných službách, ak preukáže, že porušenie povinností bolo spôsobené okolnosťami vylučujúcimi zodpovednosť alebo postupom podľa osobitného predpisu uviedol, že okolnosti vylučujúce zodpovednosť sú zadefinované v § 374 Obchodného zákonníka ako prekážky, ktoré nastali nezávisle od vôle povinnej strany a bránia jej v splnení jej povinnosti, ak nemožno rozumne predpokladať, že by povinná strana túto prekážku alebo jej následky odvrátila alebo prekonala a ďalej, že by v čase vzniku záväzku túto prekážku predvídala. Vyslovil názor, že žalovaný žiadnu povinnosť vyplývajúcu zo zmluvy uzatvorenej s navrhovateľom v spojení s obchodnými podmienkami neporušila, ani žiadnu povinnosť nezanedbala a teda nemožno od banky spravodlivo požadovať, aby v čase

uzatvorenia zmluvy predvídala, že navrhovateľ aj napriek upozorneniu zo strany banky ľahkovážne zverí dôverné údaje jemu neznámej osobe, ale naopak, vzhľadom na skutkové okolnosti možno konštatovať, že navrhovateľ nevykonával potrebné opatrenia na odvrátenie škody a zároveň zanedbal všeobecnú prevenčnú povinnosť. V závere poukázal na to, že žalobca podal vo veci trestné oznámenie, na základe ktorého bolo začaté trestné stíhanie, avšak žalovaný nie je oboznámený s jednotlivými fázami trestného konania, a preto nemá ani vedomosť o tom, či a v akej výške si žalobca uplatnil škodu v trestnom konaní. Prípadne aké tvrdenia tam uviedol, čo možno považovať za dôležité informácie aj pre rozhodovanie civilného súdu v občiansko-súdnom konaní, najmä za predpokladu, ak by bol orgánmi činnými v trestnom konaní zistený páchatel' skutku a žalobca by bol pri uplatnení škody úspešný.

Žalobca vo vyjadrení, ktoré podal prostredníctvom svojho právneho zástupcu, navrhol rozsudok okresného súdu potvrdiť ako vecne správny. Vyslovil názor, že platiteľ znáša podľa § 12 ods. 1 zákona č. 429/2009 stratu až do 100 Eur, ktorá súvisí so všetkými neautorizovanými platobnými operáciami a ktorá je spôsobená použitím strateného alebo odcudzeného platobného prostriedku alebo zneužitím platobného prostriedku neoprávnenou osobou v dôsledku nedbanlivosti platiteľa pri zabezpečovaní personalizovaných bezpečnostných prvkov podľa § 26 písm. c/. Z odseku 3 citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že platiteľ neznáša nijaké finančné dôsledky vyplývajúce z použitia strateného, odcudzeného alebo zneužitého platobného prostriedku od okamihu oznámenia skutočností podľa § 26 písm. b/ okrem prípadov, keď konal podvodným spôsobom. Z ust. § 25 ZoPS vyplýva, že za porušenie povinnosti pri poskytovaní platobných služieb podľa tohto zákona nie je zodpovedný poskytovateľ platobných služieb, ktorý preukáže, že porušenie povinností bolo spôsobené okolnosťami vylučujúcimi zodpovednosť alebo postupom podľa osobitného predpisu. Používateľ platobných služieb má podľa § 26 písm. b/ pri používaní platobného prostriedku povinnosť bez zbytočného odkladu oznámiť poskytovateľovi platobných služieb alebo osobe poverenej poskytovateľom platobných služieb stratu, odcudzenie, zneužitie alebo neautorizované použitie platobného prostriedku. V danom prípade k odpísaniu peňažných prostriedkov z účtu žalobcu ako používateľa platobných služieb vedeného u žalovaného ako poskytovateľa platobných služieb došlo na základe neautorizovanej platobnej operácie, pretože žalobca nikdy nedal súhlas na vykonanie platobnej operácie, ktorú žalovaný napriek tomu vykonal. Za udelenie takéhoto súhlasu na vykonanie platobnej operácie nemožno považovať ani prípadné zneužitie technických prostriedkov žalobcu a ani prípadné vylákание autentifikačných údajov neoprávnenou osobou od žalobcu. Aj v prípade preukázania týchto skutočností, kde dôkazná povinnosť je na strane žalovaného by mohlo ísť na strane žalobcu len o nedbanlivosť a mohlo by tak ísť len o zneužitie platobného prostriedku neoprávnenou osobou v dôsledku nedbanlivosti žalobcu ako platiteľa pri zabezpečovaní personalizovaných bezpečnostných prvkov. Na posúdenie uplatneného právneho nároku na náhradu škody je potrebné preto aplikovať ust. § 12 ods. 1 ZoPS, podľa ktorého má žalobca nárok na náhradu celej sumy odpísanej z jeho účtu bez príkazu a vedomia zníženej o 100 Eur tak, ako ho aj uplatnil. Žalobca taktiež listinnými dôkazmi preukázal, že platobné operácie, na ktoré nedal žalovanému príkaz, ani neudelil súhlas, reklamoval dňa 06.12.2010 v pobočke žalovaného v Trenčíne, pričom z ďalšieho listinného dôkazu vyplýva, že žalovaný sám potvrdil, že v súvislosti s neoprávnenými transakciami realizovanými prostredníctvom platobnej karty žalobcu, eviduje medzinárodné, ako aj tuzemské transakcie zúčtované na účte žalobcu v dňoch 06.12.2010 až 15.12.2010, teda v podstatnej časti až po okamihu oznámenia, ktoré žalobca vykonal v súlade s ust. § 26 písm. b/ tohto právneho predpisu, a preto aj v tomto smere bol postup žalovaného nesprávny. Žalobca považoval za právne bezvýznamné dovolávanie sa žalovaného na ustanovenia Všeobecných obchodných podmienok žalovaného pre depozitné produkty, pretože tieto nemôžu odporovať právnomu predpisu a pokiaľ by tomu tak aj bolo, nie je možné pri posudzovaní uplatneného nároku žalobcu na náhradu škody na ne prihliadať v tých častiach, v ktorých by neboli s právnym predpisom súladné. Ku vzniku škody odpísaním peňažných prostriedkov z účtu žalobcu bez jeho príkazu a vedomia došlo v decembri 2010, pričom zákon č. 492/2009, od ktorého žalobca odvodzuje uplatnený nárok, nadobudol účinnosť už dňom 01.12.2009, a preto uplatnený nárok žalobcu bolo potrebné posudzovať podľa tohto právneho predpisu. Rovnako bez právneho významu v tejto veci je poukaz žalovaného na ust. § 374 a § 384 ods. 1 Obchodného zákonníka, ako aj ustanovenie § 415 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ ide o trestné oznámenie, ktoré podal žalobca, tak trestné konanie nevedlo ku žiadnym zisteniam významných pre posúdenie veci, pričom žalobca nemal možnosť uplatniť nárok na náhradu škody.

Krajský súd preskúmal vec v zmysle ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a zistil, že rozsudok okresného súdu je potrebné potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p., pretože je vo výroku vecne správny. Rozhodol bez

nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého nie je potrebné nariaďovať pojednávanie odvolacieho súdu.

Rozsudok alebo uznesenie, ktorým sa končí konanie vo veci samej, možno v zmysle ust. § 205 ods. 2 O.s.p. odôvodniť len okolnosťami uvedenými pod písm. a/ až f/ citovaného zákonného ustanovenia.

Žalovaný vo svojom odvolaní uplatňuje dôvody na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. (v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1), ďalej podľa písm. b/ (konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, d/ (súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam), f/ (rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci).

Žalovaný vo svojom odvolaní však nešpecifikuje o aké vady uvedené v § 221 ods. 1 O.s.p., prípadne ďalšie iné vady, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, v danom prípade ide, s výnimkou nedodržania náležitostí odôvodnenia napadnutého rozsudku v zmysle ust. § 157 ods. 2 O.s.p.

Náležitosti odôvodnenia rozsudku sú upravené v ust. § 157 ods. 2 O.s.p. tak, že v odôvodnení má súd uviesť, čoho sa žalobca domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril žalovaný, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonával ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil.

Preskúmaním veci zistil odvolací súd, že odôvodnenie napadnutého rozsudku spĺňa citované náležitosti.

Je nepochybné, že súd prvého stupňa v odôvodnení uviedol, čoho sa žalobca domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a zároveň aj vysvetlil, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie. Vykonával to spôsobom stanoveným v citovanom zákonnom ustanovení, t.j. stručne, jasne a výstižne, keď uviedol, že nepovažoval za preukázané tvrdenie žalovaného o tom, že žalobca nezabezpečil svoj počítač dostatočným autorizovaným programom, pričom nemožno považovať za nedbanlivosť žalobcu, ak v osobe, ktorá mu v deň pracovného pokoja oznámi, že na jeho účte prebiehajú podozrivé operácie, zverí mu údaje dôverného charakteru. Za nesplnenie náležitostí odvolania podľa § 157 ods. 2 O.s.p. a tým aj porušenie práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy nemožno považovať situáciu, keď účastník konania s rozhodnutím a tým aj s jeho odôvodnením nesúhlasí.

Podstatou odvolacieho dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p. (súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) je predovšetkým nesprávny postup súdu prvého stupňa pri hodnotení výsledkov dokazovania. Dôsledkom toho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne, že neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané alebo vyplynuli z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, sa považuje taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúcemu z ust. § 132 O.s.p. Podľa citovaného ustanovenia hodnotí súd dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť prvostupňovému súdu v prípade, ak by zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplynuli, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že pri hodnotení dôkazov, poprípade poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vieryhodnosti cieľov je rozpor, alebo ak hodnotenie dôkazov

odporuje ustanoveniam § 133 - § 135 O.s.p. Odvolacím dôvodom podľa ust. § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p. teda možno napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, ktorého nesprávnosť je možné usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel.

V prejednávanej veci niet pochybností o tom, že z účtu žalobcu, ktorý je vedený u žalovaného ako poskytovateľa platobných služieb, bola vykonaná bezhotovostná peňažná operácia prostredníctvom Internet bankingu, ktorá mala za následok zníženie zostatku finančných prostriedkov na účte žalobcu o 3.000 Eur. Zo samotného vyjadrenia žalovaného niet pochybností o tom, že ani žalovaný nepovažuje tieto peňažné operácie za vykonané na základe príkazu alebo vedomia žalobcu. Predmetom konania, ako aj odvolania je len následné posúdenie zodpovednosti žalovaného za túto finančnú operáciu, vzhľadom na úkony žalobcu, ktoré taktiež nie sú spochybnené (oznámenie údajov osobe, ktorá sa predstavila ako zamestnanec žalovaného). Vo veci preto nie sú sporné skutkové, ale právne závery, v dôsledku čoho uplatnenie dôvodu na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. b/ O.s.p. nemá opodstatnenie.

Dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p. (rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci) možno úspešne uplatniť v prípade mylnej aplikácie a výkladu právnej normy na zistený skutkový stav alebo použitie právnej normy, ktorú na skutkový stav vôbec nemožno použiť.

V prejednávanej veci súd prvého stupňa vec posudzoval podľa zákona č. 492/2009 Z.z. o platobných službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorý nadobudol účinnosť dňom 01.12.2009. Na ustanovenia citovaného zákona sa odvoláva aj žalovaný.

Predmetom konania ako na súde prvého stupňa, tak aj v odvolacom konaní bola aplikácia ustanovení § 11 a § 12, v spojení s ust. § 25 a § 26 citovaného zákona na zistený skutkový stav, ako aj výklad citovaných zákonných ustanovení.

Povinnosť poskytovateľa platobných služieb platiteľa vrátiť platiteľovi sumu neautorizovanej platobnej operácie je zakotvená v ust. § 11 ods. 1 zákona č. 492/2009 Z.z. Jedná sa teda pritom o povinnosť stanovenú zákonom, nie o náhradu škody, na ktorú má platiteľ nárok podľa odseku 2 citovaného zákonného ustanovenia a ktorá v danom konaní uplatnená nebola.

Povinnosti platiteľa sú vymedzené v § 12 citovaného zákona tak, že v zmysle odseku 1 platiteľ znáša stratu až do 100 Eur, ktorá súvisí so všetkými neautorizovanými platobnými operáciami.

Ďalšia povinnosť, teda povinnosť znášať všetky straty súvisiace s neautorizovanými platobnými operáciami je upravená v odseku 2 citovaného zákonného ustanovenia, ktorého aplikácie sa v odvolaní aj dovoľáva žalovaný. V zmysle citovaného zákonného ustanovenia platiteľ znáša všetky straty súvisiace s neautorizovanými platobnými operáciami, t.j. nemá nárok na ich vrátenie podľa § 11 za situácie, ak sú splnené predpoklady tam uvedené. Jedná sa predovšetkým o podvodné konanie platiteľa, ktoré v prejednávanej veci nebolo tvrdené ani žalovaným, ako ani úmyselné nesplnenie jednej alebo viacerých povinností podľa § 26.

Z obsahu odvolania vyplýva, že žalovaný sa domáha aplikácie ust. § 12 ods. 2 zákona č. 492/2009 Z.z., s tým, že žalovaný ako platiteľ má znášať straty súvisiace s neautorizovanou platobnou operáciou, pretože bola zapríčinená splnením jednej alebo viacerých povinností podľa § 26 v dôsledku jeho hrubej nedbanlivosti.

Podľa § 26 citovaného zákona používateľ platobných služieb pri používaní platobného prostriedku je povinný:

a/ používať platobný prostriedok podľa podmienok upravujúcich vydávanie a používanie

tohto platobného prostriedku,

b/ bez zbytočného odkladu oznámiť poskytovateľovi platobných služieb alebo osobe

poverenej poskytovateľom platobných služieb stratu, odcudzenie, zneužitie alebo

neautorizované použitie platobného prostriedku,

c/ po získaní alebo prevzatí platobného prostriedku vykonať všetky primerané úkony na

zabezpečenie ochrany personalizovaných bezpečnostných prvkov platobného prostriedku.

V prejednávanej veci je nepochybné, že žalobca ako používateľ platobných služieb splnil povinnosť, ktorá mu je uložená v ust. § 26 písm. b/, keď bez zbytočného odkladu oznámil žalobcovi neautorizované použitie platobného prostriedku.

Žalovaný považuje za okolnosť vylučujúcu jeho povinnosť podľa § 11 ods. 1 zákona 492/2009 Z.z. a vyplývajúcu z ust. § 12 ods. 2 zákona tú skutočnosť, že žalobca v súvislosti s vykonaním predmetnej platobnej operácie oznámil osobe, ktorá sa predstavila ako zamestnanec žalovaného, svoje identifikačné údaje. Uvádza však sám, že takéto konanie žalobcu možno považovať za porušenie obvyklej opatrnosti.

Keď súd prvého stupňa túto okolnosť nepovažoval za hrubé porušenie povinnosti vyplývajúcej z ust. § 26 písm. a/ (používať platobný prostriedok podľa podmienok upravujúcich vydávanie a používanie tohto platobného prostriedku) a tým za nesplnenie povinnosti v dôsledku hrubej nedbanlivosti, s takýmto záverom sa stotožňuje aj odvolací súd, v dôsledku čoho považuje výklad a aplikáciu ust. § 12, významného pre právne posúdenie danej veci, za správny.

Krajský súd preto rozsudok okresného súdu potvrdil.

V odvolacom konaní bol tak úspešný žalobca, ktorý má v zmysle ust. § 224 ods. 1 O.s.p., v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. právo na náhradu trov odvolacieho konania, ktoré spočívajú v odmene za 1 úkon právnych služieb za vyjadrenie k odvolaniu vo výške 131,13 Eur podľa § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. + 7,63 Eur režijný paušál + 20 % DPH, spolu 166,51 Eur.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e odvolanie p r í p u s t n é .